

Глава първа

Сам Силвър тичаше по пустия плаж след футболната топка. Избегна ловко купчина водорасли, заобиколи един пясъчен замък и ритна топката към скалата.

– Гол! – извика той. – Сам Силвър спечели Световната купа!

Момчето триумфално нагази в разбиващите се на плажа вълни, като си представяше, че поздравява наоколоите го фенове. Дрън! Кракът му се удари в нещо твърдо, Сам загуби равновесие и се плъосна в разпенената вода.

Вълните търкаляха
стъклена бутилка.
Докаато Сам се
изправяше, тя се
приблужи до него,
завъртя се няколко пъти
и меко се настани между
маратонките му. Той
отметна мократа коса от
очите си и вдигна бутилката.

Беше зелена, награскана от пясъка
и запушена с почерняла коркова тапа.

– Супер! – зарадва се момчето. – Никога
не съм виждал такава бутилка. Идеална
е за колекцията ми!

Колекцията от съкровища на Сам беше
най-хубавата и най-богата в целия Бекуотър
Бей, или поне той смяташе така. Големият
рафт в стаята му беше претъпкан с
всякакви ценни находки от плажа. Имаше
черупка на мидата дяволски нокът, дълга
колкото ръката му, криво камъче, което би
могло да бъде пръст на някой моряк и дори
златен пръстен, без съмнение от потънало
викинско съкровище. Най-ценното му
притежание обаче беше гървен крак на
пират. Баща му каза, че вероятно е крак
от стара маса, изхвърлена в морето,
но Сам беше сигурен, че е принадлежал

на някой гързък морски разбойник.

Момчето разклати бутилката.

Без съмнение вътре имаше нещо.

– Писмо от корабкрушенец! – възкликна Сам.

Тапата беше здраво набита и той не може да я извади. Оставаше му само едно – да изтича вкъщи, да извади тапата, да прочете писмото и да се обади на бреговата охрана, за да спасят изпадналия в беда моряк.

Сам хукна по каменните стъпала към улицата, а оттам към заведението на родителите си – „Веселата треска – най-хубавата риба с картофки в Бекуотър Бей“. Щом отвори вратата, усети апетитната миризма на пържена риба.

Сам се мушна под плота и се озова пред тава с рибени филета. Майка му го изгледа строго.

– Целият си подгизнал! И какво е това в ръцете ти? Не ми казвай, че е пак за колекцията ти.

– Това е бутилка с писмо от корабкрушенец на самотен остров – задъхано отвърна Сам. – Трябва да го спасим!

– Никой вече не пуска писма в бутилки – усмихна се майка му. – А сега сваляй мокрите дънки и тениската.

Сам изтича нагоре по стълбите. Нямаше време за преобличане. Всяка секунда беше ценна. Заръга тапата с кламер, но тя не помръдна. Опитва се да я извади с молив, но отново не успя.

Трябваше му нещо по-здрavo. Зърна металната пила за нокти на майка си и забучи острия ѝ връх в тапата, после завъртя с всички сила.

Плъок! Тапата изхвърча. Сам знаеше, че майка му няма да е доволна, като намери изкривената си пила, но бързо щеше да забрави, щом види снимката му на първа страница на „Бекуотър Бей Газет“, защото е спасил нечий живот. А приятелите му щяха направо да се пръснат от завист.

Сам мушна пръст в гърлото на бутилката и извади тънък свитък набръчкана кафява хартия. Разви го със свит от вълнение корем.

Буквите бяха избледнели и едва се четяха.

Лето Господне 1705-о

– 1705 година! – възкликна Сам. – Преди повече от триста години! Малко е късно за спасителни операции.

Той продължи да чете.

Лето Господне 1705-о

Корабодкруширах сам на този остров.
Скоро ще умра от смъртоносна турска,
затова трябва да напиша какво открих.

Съкровище! На мен вече ми е безполезно,
но искам семейството ми да го полуги.

Не знам къде се намира този прокълнат
остров. Плавахме два пълни дни на изток
от Тортуга, когато силна буря ни отклони
от курса. Разбихме се в скала, която
прилигаше на огромна акулска перка,
стъргаща от вълните.

В бутилката ще намерите златна
монета. Този дублон е от съкровището
и аз се кълна в пиратската си чест,
че това, което пиша, е самата истина.
Писмото ми ще ви донесе богатство,
стига да мислите с акъла си.

Заклевам морето да отнесе това писмо
до моите близки и до никой друг!

Джоузеф Силвър, капитан на
непобедимия кораб „Морски вълк“

Сам ахна. Това беше писмо от истински жив пират! Добре де, бил е жив преди три века. И имаше същата фамилия като него! Капитан Джоузеф Силвър беше казал на морето да отнесе бутилката до член на семейството му и ето, че тя стигна до него, Сам Силвър.

– Имам пиратска кръв във вените си! – възкликна щастливо момчето. – Спри намясто, долен негодник! Никой не дръзва да се изправи срещу Сам Силвър, най-страшния пират, който е живял някога! – викна той и зае заплашителна пиратска поза пред огледалото.

– Сам! – извика майка му отголу. – Ела да ми помогнеш на касата!

– Идвам!

Сам тръгна към вратата, но се спря. В писмото се споменаваше за златен дублон*. Той изтръска бутилката и от нея изпадна мръсно парцалче. В него беше увита кафеникава монета. Не приличаше на злато. Сам плю отгоре ѝ и бързо я изтри с ръкав.

Стените на стаята изведнъж се завъртяха! Сам се опита да се хване за леглото, но краката му се отлепиха

---

* дублон – испанска златна монета.

от пода. Телевизорът и гардеробът се въртяха около него. Имаше чувството, че е засмукан от огромна прахосмукачка. Затвори очи, но въртенето продължи.

После внезапно всичко спря и Сам се приземи с глух удар на пода. Отвори очи. С радост установи, че стените вече не се въртят. После осъзна, че не познава тези стени. Стаята му беше изчезнала!

